Пробігає Лис голодний,
Через пеньки скаче;
Аж слухає: десь Ворона
На гілляці кряче.

Прибігає, хоть видати,
Та ніяк дістати!..
Лис хитриться і вертиться,
Давай підмовляти.

Підмовляє, щоб ізлізла,
Заглядає в очі,
Обіцяє м’яса гори,
Ворона не хоче.

"І не хочу, і не можу, –
Стала говорити: –
Іди, – каже, – коли хочеш,
На село дурити!..

Ти думаєш, що Ворона
Розуму не має,
Сидить собі на гілляці,
Нічого не знає.

Та я знаю, що ти хочеш,
Як собака, їсти,
І хіба б я дурна була,
Щоб думала злізти".

"Бог з тобою, голубонько! –
Став Лис прикидатись. –
Та тепер вже, зозуленько,
Нічого боятись:

Вийшов указ з того світу,
Щоб мир був усюди,
Щоби мирно собі жили
І звірі, і люди..."

А Ворона розважає:
"Брешеш ти, мій враже!"
Далі кругом подивилась
Та й Лисові каже:

"Та який же мир той буде
Та спокій між нами,
Коли онде йдуть до лісу
Стрільці із хортами!"

"Будь здорова, голубонько!"
"А то що? куди ти?"
"Таже стрільців несе лихо,
Треба утікати!.."

"А указ же з того світу,
Що про мир писали?"
"Може, вони ще указу
Того й не читали".

"Ну, не бійся ж, голубчику:
Я лиш так сказала;
Але вашого указу
І я не читала!.."
18 апреля [1859].